

го нападна болестъ-та и той вѣкъ не може да истърпи, ами дигна стопаница-та си да иди да му топли тухлы-тѣ. Само вторіять аза ся обади съ половина гласъ, чи на ветхо село новъ законъ не можаль да бжде.

„Суца-та истинна казахте, господине,“ потвърди взаимноучителятъ даскаль Пръвчо, и събраніе-то ся растури.

Подиръ два мѣсяца новіять даскаль былъ испжденъ. зашто-то грамматики-тѣ и исторіи-тѣ му были вредны за градать.

(Четено на 14 Юлій 1868 година, въ денятъ на актать, при раздаване-то награды-тѣ на ученицы-тѣ, отъ ученикать на V-ть классъ Василя Христова).

Иг. Ив.

АНЕГДОТЫ.

Единъ Англичянинъ, кой-то живѣлъ нѣколко години въ Јонійскы-ты островы и научилъ Гръцкый языкъ, като приказвалъ единъ день съ единъ Атинеець, попыталъ го правилно ли говори гръцкы-ты. — Твърдѣ добръ, отговорилъ му Атинеець-тъ, само че имашъ още малко англійско-то произношеніе. — Много ти благодарж за този комплиментъ, отговорилъ му Англичянинъ-тъ: азъ желаж, щото и кога-то говорж единъ страненъ языкъ, пакъ да мя познавать, че съмъ Англичянинъ.

Единъ день чорбаджи Стойко, като сѣдѣлъ замисленъ въ стаж-тж си, зель да си испраздня чобука въ голѣмж-тж дръвенж такычкж; той ударилъ нѣколко пкти лулж-тж о такычкж-тж и извыкълъ: „буюрь!“ Сторило му ся че нѣкой чюка на врата-та, по новж-тж Европейскж модж, и послѣ ся договѣдилъ, че той чюка самъ съ лулж-тж си.

Всякому е познато колко бѣше раскошенъ французскый царь Лудовикъ XIV; той изживяваше народны-тѣ сѣкровища не само за неправедны боеве противъ сѣсѣды-ты си, нъ по-много съ беззаконный си животъ въ безбройны-ты си палаты; народъ-тъ осиромашѣ отъ данъцы, кон-то